

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

K. L. Walther

THE SUMMER OF BROKEN RULES

Copyright © 2021 by K. L. Walther

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05159-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LETO PREKRŠENIH PRAVILA

K. L. VOLTER

Prevela Mila Ilić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

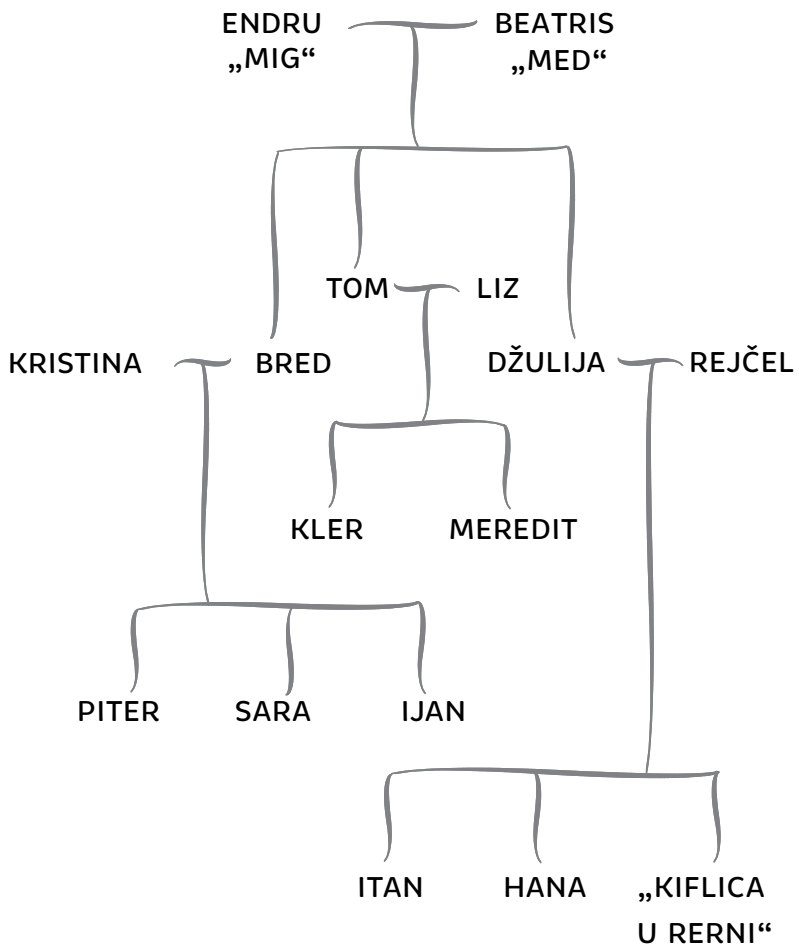
Beograd, 2024.

*Za tatu, uvek. Hvala ti
za vožnje uz Dejva Metjuza, činije supe, i za to što
si nas upoznao sa najčudesnijim mestom na planeti.*

*I Tripu, za vožnje kamionetom u sumrak,
tjubing na jezeru, bifteke za večeru u devet uveče,
i za to što si mu bio najbolji drug.*

PORODICA FOKS

NEDELJA

JEDAN

Niko nije naručio pomfrit. Tri šolje kremaste supe od školjki, ali nijedna korpa najzaraznijeg pomfrita na Kejp Kodu. „Još nešto?“, pitao je naš konobar, kao da je znao da nešto nedostaje. Možda i jeste. Možda nas je nekako prepoznao – naša porodica je tradicionalno svraćala na ručak u Kviks Houli da proslavi poslednju etapu putovanja pre nego što bi se ukrcala na trajekt. Još samo sat vremena, i onda ćemo konačno biti na Martas Vinjardu.

Primetila sam da moji roditelji razmenjuju poglede. *Još nešto?* Nakon tolikih leta, sve nam je dolazilo prirodno – nisu nam bili potrebni meniji. Porudžbine su nam bile duboko urezane u umu, i nijedna nije uključivala pomfrit za sve.

Zato što je Kler bila ta koja se za njega uvek starala. *U najvećoj korpi koju imate*, rekla bi. *Umiremo od gladi!*

Sad sam shvatila da je moja dužnost da preuzmem tu odgovornost. „Zapravo, da“, rekla sam, progutavši knedlu u grlu. „Pomfrit, molim vas. Pomfrit s tartufima.“

„Odličan izbor.“ Naš konobar je klimnuo glavom i pošao ka kuhinji. Moji roditelji i ja sedeli smo za barskim stolom u tišini, nastojeći da ne zurimo u četvrtu stolicu. Svesno ili nesvesno, mama je okačila torbu o

naslon kako ne bi izgledala toliko prazno. Kao da je osoba koja je tu sedela otišla do kupatila i ubrzo će se vratiti.

Kafana Kviks Houli imala je prikladan naziv.* Za samo petnaest minuta dobili smo hranu: tri vruće šolje čarobnog napitka iz Nove Engleske i naizgled nepresušnu činiju pomfrita posutog parmezanom i peršunom. Tata je podigao svoje pivo dok sam ja istresala pet neophodnih kapi tabasko sosa u supu. „Za Saru i Majkla“, rekao je. „Da ova nedelja bude za pamćenje.“

„Za Saru i Majkla“, ponovile smo mama i ja, podižući čaše.

Kucnuli smo se.

„I za naš veliki povratak“, dodao je, poljubivši mamu u obraz. „Previše je prošlo.“

Dve godine, da budemo precizni. Moja porodica je provodila odmore na Vinjardu još pre nego što sam se rodila – preko osamnaest godina – ali smo prošlo leto proveli skriveni u svom domu u severnom delu države Njujork. Krišom sam bacila još jedan pogled na praznu stolicu.

Da, pomislila sam. *Previše je prošlo.*

Onda sam kašikom promešala supu, gledajući kako se ljuti sos kovitla i nestaje, i pitala se da li se nešto promenilo u našem odsustvu.

Nešto što se svakako nije promenilo bio je Stimšip autoriti** u Falmutu. Dok je sunce sijalo visoko na plavom julskom nebu, ljudi kao da su čekali u redu za najveći koncert veka. Automobili, automobili i još automobila očitavali su karte i parkirali se u numerisane trake, gde su čekali svoje brodove. Kosu boje meda vezivala sam u labavu kiku dok smo se moji roditelji i ja probijali između njih. Tu se nalazila šarena skupina rangler

* U originalu naziv Kviks (Quicks) izveden je od reči *quick* što znači brz. (Prim. prev.)

** Kompanija u Masačusetsu zadužena za trajekte. (Prim. prev.)

džipova, uglavnom bez krovova, a nekoliko njih i bez vrata, iz čijih je zvučnika pulsirala muzika. Zatim su tu bili volvoi sa kajacima pričvršćenim za krov i glatki srebrni rendž roveri. Stalci za bicikle činili su da ogromni kombiji izgledaju još veće. Čula sam kako jedno dete histeriše. „Ne, Džefri, nema više čipsa za tebe!“, rekla je njegova razdražena majka. Red za pešake sastojao se od šarolike mešavine studenata, porodica, pasa, bicikala, kofera na točkiće i parova iskusnih starijih putnika koji su mirno upijali haos.

Loki je teško dahtao glave izbačene kroz prozor kad smo se vratili do našeg kamioneta ford raptor. „Hoćeš li da mu daš vode, Meredith?“, pitala je mama pošto smo se smestili u sedišta. Nisam odgovorila, zgrabivši svoju flašu vode i stisnuvši je kako bi naš džek rasel terijer mogao da pije. Pio je poput čoveka, čemu ga je Kler naučila još dok je bio štenec. „Biće korisno“, kazala je. „Nećemo morati da nosimo činije za vodu kad ga šetamo.“

Nedugo zatim, Stimšip autoriti započeo je ukrcavanje džinovskog trajekta *Ostrvski dom* u dva po podne. „Čekaj, otvori krov!“, uzviknula sam kad je pomoćnik mahanjem pokazao našem autu da se ukrca i tata lagano pritisnuo gas. To je bila još jedna od Klerinih i mojih tradicija, jedna koju sam želela da sačuvam: izvirivanje kroz šiber i klicanje kao da se vozimo u limuzini. Uglavnom bi nam ljudi klicali u odgovor, naročito momci u ranglerima. „Baš si zgodna!“, nekolicina je viknula na poslednjem putovanju. Kler je imala sedamnaest, ja šesnaest.

„Šteta što je zauzeta!“, odvratila je moja sestra, pretpostavivši da se komentar odnosi na mene, a ne na nju. Često je suptilno sebe spuštala, a ja nikad nisam razumela zašto. Kler je bila lepa, visoka i atletski građena, sa kestenjastim loknama, da i ne pominjemo njenu strava kolekciju naočara. Nije mogla da nosi sočiva, pa je imala eklektičnu skupinu naočara, u kojoj se nalazilo sve od retro do modernog stila. Tog dana je nosila četvrtaste sa providnim ramom.

Jedino zbog čega smo ličile na sestre bile su naše zelene oči, pošto sam ja imala svetlu kosu i tamne obrve („upečatljive“, po rečima većine) i bila dobrih dvanaest centimetara niža od Kler. „Majmunče Meredith“, nazvala me kad me je uhvatila kako se penjem uz police u ostavi kad smo bile mlađe.

Sada, dok smo se vozili uz rampu trajekta, nisam klicala (tipovi u džipovima ipak jesu). Umesto toga, sklopila sam oči i duboko udahnula. Miris mora – obožavam ga. *Nedostajao* mi je taj miris. On je sve. Moja porodica šalila se da bi trebalo da ga flaširamo kako bi nas tešio tokom ledenih njujorških zima.

Moji roditelji su otkopčali pojaseve kad je tata izbacio menjač iz brzine. Loki je zalajao i skočio preko centralne konzole u mamino krilo. Nasmejala se i zakačila povodac za njegovu zelenu ogrlicu. „Pa, to je znak“, rekla je. „Idemo gore.“

„Gore“ je značilo na gornju palubu trajekta. Naravno, mogli ste ostati u kolima, a i unutra je bilo dovoljno mesta za sedenje. Ali, kao što je slučaj sa morskim vazduhom, ništa se nije moglo porediti sa vetrom koji vam mrsi kosu dok ostrvo ulazi u vidno polje.

„Dobro zvuči...“ Zaćutala sam kad mi je nešto palo u oko. Moj telefon, koji je iznenada napadno svetleo i vibrirao u držaču sa čaše na zadnjem sedištu. I ime na ekranu bilo je neprijatno: *Ben Flečer*.

Stomak mi se vezao u čvor. Ben mi je pisao.

„Uh, idite vi“, čula sam samu sebe, zureći u njegovo ime. Malo se zamutilo, oči su mi se punile suzama. „Doći ću za trenutak.“

Nisam pročitala Benovu poruku dok mi tata nije dao ključeve i dok on, mama i Loki nisu nestali uz stepenište. Onda sam otključala telefon i ugledala: *Kako ide vožnja?*

To je to. Nema ni pozdrava, ni izvinjenja, ni promene mišljenja.

Nije da sam to htela, ali ipak.

Kako ide vožnja?

Ozbiljno? Samo to?

Ne odgovaraj, rekao je glas u pozadini mog uma, ali se nisam obazirala na njega i otkucala sam: *Vožnja je gotova. Sad smo na trajektu.*

A, jasno, napisao je. *Koliko traje prelaz?*

„Sat vremena“, promrmljala sam samoj sebi. Pomenula sam to sto puta, uzbuđena nakon što sam primila pozivnicu u aprilu. GOSPOĐICA MEREDIT FOKS ispisano srebrnim slovima na svetloplavoj koverti. „Na kartici pitaju da li dovodim nekoga“, rekla sam Benu kasnije, ušuškana u njegovom naručju dok smo gledali Netfliks. „Hoćeš li da mi budeš pratilac?“

„Tvoj pratilac?“, pitao je, iscerivši se. „Naravno!“ Poljubili smo se.

Nisam treptanjem odagnala suze kad su kanule. Da samo Meredith od pre nekoliko meseci može sada da me vidi – zaputila se na Sarino venčanje ne samo bez *pratioca* već i uopšteno bez *dečka*. Jer, nakon četiri godine veze, Ben i ja smo raskinuli.

Pa, *on* je raskinuo *sa mnom*. Prošlog meseca, niotkuda, na proslavi njegove mature. U jednom trenutku igrali smo uz urnebesnu Vudstok plelistu njegovog tate, a u sledećem me je povukao sa podijuma i počeo da govori nešto u stilu: „Dobro nam je bilo... ali prijateljstvo bi moglo biti bolje... znaš šta kažu o vezama na daljinu...“

„Ali dogovorili smo se“, prekinula sam ga. „Pričali smo o tome, sećaš se?“ Zgrabila sam njegovu snažnu ruku, iznenada osećajući vrtoglavicu. „I rekli smo da ćemo *probati*.“ Ben će otići u jesen na Univerzitet Južne Karoline, dok ću ja ostati u gradu; samo ću se preseliti uz veliko Klintonovo brdo u Hamilton koledž. Moj tata je tamo fudbalski trener, a hoću da budem blizu kuće. „Sećaš li se?“

Ben nije rekao ništa.

Stisak mi se pojačao. „Nemoj, Bene.“ Nisam mogla da zaustavim podrhtavanje u glasu. „Molim te, trebaš mi. Znaš koliko mi trebaš. Posle svega...“

„Znam, znam.“ Ben me je privukao u zagrljaj, položio moju glavu na svoje grudi. Što je obično bilo utešno, ali sada sam osećala da pokušava da me učutka. „Slušaj, volim te, Mer“, šaputao je, pustivši me da utonem u njega i plačem. Otkucaji njegovog srca prigušili su većinu onoga što je rekao i podstakli me da zajecam jače. Jedino mi je ono poslednje što je rekao dalo snage da stojim uspravno. „Doći ću na venčanje, doduše“, kazao je. „Ako želiš.“

„Šta?“ Povukla sam se, drhteći na prohladnom noćnom vazduhu. „Kao moj pratilac?“

„Da.“ Pružio je ruku da mi stisne rame. „Ovo ništa ne menja.“ Uputio mi je poluosmeh i izrecitovao staromodnu frazu koju je znao da volim. „I dalje ne bih nijednu drugu radije imao na ruci.“

Sad ne mogu da se setim kako sam odgovorila, ali sve se sigurno završilo tako što sam pobešla na svojim vrtoglavih platformama. I dobro, možda me je takođe zaustavila policija na putu kući. Zbog prekoračenja brzine? Ili krivudanja? Jedva sam uspevala da govorim kroz suze, pa me policajac Vudli pustio sa upozorenjem (i otpratio kući).

Začulo se pištanje sa razglasa trajekta. *Vreme je da krenem*, pomislila sam, ali sam osetila novo zujanje u ruci – treća poruka od Bena: *Mer, zaista bih pošao s tobom ove nedelje*.

Istog trenutka obrazi su mi se zažarili i okrenula sam njegov broj.

Odgovorio je posle prvog zvona. „Hej...“

„Nisam *htela* da dođeš ti“, presekla sam ga, na ivici suza. „Htela sam da moj dečko – moj *dečko* – dođe, ne moj usrani bivši!“

Tišina.

Ben je uzdahnuo. „Mer...“

Spustila sam slušalicu i obrisala suze, osećajući potrebu da izađem iz auta na svež vazduh. Sirena trajekta oglasila se dok sam hvatala ručku vrata, ali sada je već ogromno brodsko skladište bilo puno, kola su bila toliko zgurana da je bilo nemoguće otvoriti vrata a ne udariti u susedna

kola. Šiber, setila sam se. Još je bio otvoren; probala sam da ne razmišljam o tome koliko me je ljudi čulo kako vičem na Bena. Lice mi je bilo musavo od plakanja, pa sam kopala po rancu u potrazi za naočarama za sunce i navukla ih zajedno sa tatinim kačketom pre nego što sam se iskobeljala iz kamioneta. Malo sam se nasmešila.

Nikakav problem.

Onda je usledila katastrofa.

Umesto da skočim na zemlju, posegnula sam za jednom od prečki na krovnom nosaču... ne proverivši da li se nešto nalazi u uskom prolazu između automobila. Samo sam se zanjihala i skočila kao da sam u džungli, a žmarci su me proželi kad se moje stopalo sudarilo sa nečim.

A pod *nečim*, mislim s *nekim*.

„O, joj!“, rekao je taj tip, zaprepašćen. Ramena su mu se pogrbila i gledala sam kako pritiska šakom mesto gde sam ga šutnula. U lice, negde u blizini nosa. „Jao!“

„Izvinite!“, izbrbljala sam. „Mnogo mi je žao. Stvarno, stvarno izvinite!“

„Ne“, odgovorio je. „Uh, u redu je.“

Ali, pre nego što je stigao da se ispravi i propisno pogleda osobu koja ga je napala, ja sam nestala. Jurila sam ka stepenicama i preskakala po dve penjući se na gornju palubu.

Mama me je zagrlila kad se ostrvo pojavilo na vidiku. Zaista je bio divan dan, ni oblačka na nebu. Nije bilo magle oko svetionika Ist Čop niti oko čamaca koji su se ljuljali u luci Vinjard Hejvena. „Kakva dobrodošlica!“, primetio je tata, i odjednom su mi se oči zamaglile dok sam razmišljala o Kler. Deo mene bio je toliko srećan što sam se vratila, ali drugi deo želeo je da se trajekt okrene i vrati me kući. Nije mi delovalo ispravno da budem na Vinjardu bez sestre. Ona ga je najviše volela. *Previše je prošlo*,

rekao je tata za ručkom, ali sada nisam mogla a da se ne zapitam: *Da li je dovoljno prošlo?*

„Volela bih da je Kler ovde“, prošaputala sam mami.

„Jeste“, mama je prošaputala u odgovor, toplo mi stisnuvši ramena. Zatim je pokazala na nebo. „Zbog nje sija sunce.“

„Za Saru“, rekla sam.

„Ne.“ Odmahnula je glavom. „Za sve.“

DVA

Moja rođaka se udavala. Sara Džejn Foks i Majkl Filip Dupre trebalo je da se venčaju u subotu, šesnaestog jula, u četiri po podne, u Crkvi Svetog Andreje u Edgartaunu. Zatim je sledila večera i zabava na farmi Pakva.

Farma Pakva, ili samo Farma, kako smo je zvali, pripadala je porodici Foks još od pre Prvog svetskog rata. Više nije bila prava farma, već ogroman posed od dvesta pedeset hektara između Edgartauna i Tizberija, sa privatnom plažom od kilometar i po. Satima bi nas bacakali unaokolo okeanski talasi, a onda bismo blaženo plutali u čuvenim jezerima i barama Vinjarda. Klerino i moje omiljeno uvek je bilo skrovito jezero Pakva.

Zagrlila sam uzbuđenog Lokija dok je tata ubrzavao uz Pakvin peškoviti neasfaltirani drum od pet kilometara, ostavljajući za nama oblake prašine. „Tata, uspori“, rekla sam sa zadnjeg sedišta, ali bio je prezauzet smejanjem. Nezvanično ograničenje brzine na putu bilo je četrdeset, ali svi su voleli da krše to pravilo. „U naše vreme smo se trkali“, rekao bi ponekad čika Bred, pljeskajući tatu po ramenu. „O, ala smo *leteli*.“

Nekad je to bilo zabavno, kršenje pravila. Ali sada mi se želudac vezao u čvor i nagnula sam se da vidim brzinomer: malo ispod osamdeset. „Molim te, tata!“, ponovila sam, sad već piskavo. Srce mi je tuklo. „Uspori!“

Mama je spustila ruku na tatinu. „Tome“, rekla je tiho.

Stomak mi se smirio kad je nagazio kočnice, a brzinomer se smesta spustio na trideset. Uskoro smo naišli na raskrscnicu gde je visoki drveni znak nepokolebljivo stajao iz godine u godinu. Konačno je bio sveže ofarban u belo – strina Kristinino delo – i pokazivao je u pravcu svih letnjikovaca. Osam ih je bilo razbacano po Farmi, nijedan nalik drugom. Neki su bili veći, neki manji, svi rustični i obeleženi sopstvenim imenom i znakom. Većina gostiju odsedala je ovde, pa sam znala da će sve kuće biti dupke pune – možda i više, jer je stric Bred tati pominjao da neki ljudi postavljaju šatore.

Tata je skrenuo ulevo i, nekoliko trenutaka kasnije, točkovi raptora zakrckali su po pošljunčanom kolskom prilazu Aneksa. Pa, parking-mestu. Ostale kuće imale su kolske prilaze, ali Aneks je imao samo malo parkiralište. Bio je koliba sa samo jednim spratom, oblogama od kedrovine i kosim krovom, koju smo smatrali našom svaki put kad bismo došli na Vinjard. Obično bismo ga iznajmili na tri nedelje, a ostatak leta bi se smenjivali šira familija i prijatelji. Dve zelene baštenske stolice stajale su na sićušnom vremešnom tremu, nadgledajući veliko zeleno polje istačkano žutim cvećem. Visoka trava i žbunasto drveće njihali su se na vetru, a u daljini se čuo šum okeana koji je zapljuskivao plažu.

Stigli smo, pomislila sam, iznenada želeći da zaplešem. *Stigli smo, stigli smo, stigli smo!*

Iza komarnika nalazila se dnevna soba sa ispletenim ćilimom koji je pokrivao izandali pod i izbledelim dvosedom na zeleno-bele pruge koji je bio okrenut ka malom televizoru smeštenom između dva prednja prozora. Hrpe knjiga bile su nagurane na obe police, a zidove sa lamperijom pokrivala su fotografije, uključujući i neke zaista stare crnobeke. Decenije i decenije Foksovih i naših prijatelja.

Iz uskog hodnika se s jedne strane ulazilo u malu kuhinju, a s druge u sobu mojih roditelja. Pravo napred nalazila se Klerina i moja soba, soba s krevetima na sprat koja je bila otprilike veličine brodske kabine

za spavanje. Tolikih noći me je Kler slučajno probudila otkotrljavši se i divlje šutnuvši zid. *Izvini, Mer*, rekla bi pospanim glasom.

Ugrizla sam se za usnu, gurnula vrata naše spavaće sobe i videla da je sve na svom mestu, ništa se nije promenilo. Tu se nalazila svetloplava komoda sa ogledalom od nanizanih morskih školjki, kao i karta Pakve koju smo sestra i ja nacrtale kad smo bile mlađe. Nakon tolikog lova na blago i potraga za zločincima, nas dve smo napamet znale svaki centimetar Farme.

Beli stočić od pruća stajao je kraj kreveta na sprat, slažući se sa belim prekrivačima. Kler se bojala visine, tako da je uvek spavala u donjem krevetu, a ja u gornjem. Merdevine su se odavno slomile i niko ih nije zamenio, ali ja sam bila naročito nadarena za pentranje.

Pošto sam raspakovala putnu torbu i okačila haljinu za svadbu, koja je bila bezbedno ušuškana u torbi za odela, čula sam da se vrata Aneksa otvaraju i zatvaraju. „Ima li koga?“

Mama i tata bili su napolju, istovarivali su poslednje stvari iz auta, ali ja sam otpozdravila i odskakutala u dnevnu sobu... samo da bih se spotakla o ćilim kad sam tamo stigla. Srce mi je stalo kad sam tamo ugledala Kler kako mi se smeši.

Ali ne... Ne, to nije Kler.

Uglovi očiju počeli su da me peckaju kad je moja rođaka izgovorila moje ime. Jer dok Kler i ja uopšte nismo ličile, ona i Sara bile su skoro kao jednojajčane bliznakinje. Isti slapovi kestenjaste kose i vitka građa, ista ljubav prema hodanju bez cipela, čak i isto krivljenje glave kad bi se nasmešile. Tek kad sam primetila roze-zelenu *lili pulicer* haljinu ravnog kroja i biserne minduše, uspela sam da se zaista opustim. Sara – ovo je Sara.

„Ćao“, rekla sam pomalo nesigurnog glasa. Ali poletela sam ka nevesti i pustila je da me čvrsto zagrli. Toliko je prošlo otkad sam je videla, toliki meseci. Stric Bred, strina Kristina, Sara i njena braća bili su iz

Merilanda i svako leto su provodili na Vinjardu, u Kući lampiona. Ako biste u enciklopediji potražili reč *uglađen*, našli biste njihovu porodičnu božićnu fotografiju.

Sari je sada dvadeset šest godina, i pošto je pre par godina diplomirala na Tulejnu, radila je za udruženje za konzervaciju u Nju Orleansu. „Kako ide?“, pitala je pošto se odmakla, pogledavši me kroz naočare s rožnatim okvirom. Poput Kler, Sara je volela zanimljive naočare. Ali ove su bile malo prevelike. Gledala sam kako ih gura uz nos, čime je skretala pažnju na oštri ožiljak na njenom čelu, koji se protezao od kose pa sve do njene desne slepoočnice. Uglavnom ravan i tanak, ali sa jednom iskrzanom cikcak linijom iznad leve obrve. Od slomljenog stakla, od te užasne noći pre dve zime.

Trepnula sam. „Kako si?“, opet je pitala.

Ben. Znala sam da misli na Bena. Pošto nisam imala Klerino rame za plakanje, pozvala sam Saru ujutro nakon proslave njegovog diplomiranja. „Rekao je... da... će... ipak... doći“, štućala sam na vezi. „Ako ja... to... želim.“

„Čekaj, molim?“, rekla je. „Šta je rekao? Da raskida s tobom, ali ipak želi da *dode*?“

„Aha.“

„Zaboga, Mer.“ Sara je uzdahnula. „Žao mi je. Kakav kreten. Reci mi da si odbila.“

„Ali rekla sam da dovodim pratnju“, brbljala sam. „Na tvojoj pozivnici. Rekla sam da dovodim pratnju. Potrebna mi je pratnja.“

„Nije ti potrebna“, kazala je Sara. „Uopšte nije. Jedan nepojedeni file, ili šta je već naručio, neće upropastiti venčanje.“

Sada sam se nasmešila rođaki. „Pa, maločas mi je poslao poruku“, rekla sam, prekrstivši ruke preko grudi. „A ja sam ga neuvijeno nazvala seronjom.“

Sara je udahнула. „Nisi valjda.“

Iscerila sam se. „Jesam.“

U tom trenutku sam plakala, ali tehnički to jesam uradila.

„Tako je!“ Uzvratila mi je osmehom. „Samo napred, Mer! Zauzmi se za sebe!“

Osmeh mi je skliznuo niz lice.

Zauzmi se za sebe.

Kler je volela tu frazu. „Znam da gledam sve sa strane“, setila sam se da je jednom rekla, „ali čini mi se da se moraš češće protiviti Benu.“ Slegнула je ramenima. „Ako ti se ne ide na žurku, reci mu. Zauzmi se za sebe.“

Uvek se radilo o Benu, počinjala sam da shvatam. Naša veza nije bila jednaka – nikad se nije radilo o meni. Sve se vrtelo oko njega.

Kler je to videla, ali ja nisam slušala. *Ona nema dečka; nikad nije imala dečka*, govorila bih sebi dok bih navlačila farmerke i slatke majčice i uvijala kosu i stavljala ajlajner. *Ona to ne shvata. Nije u pravu.*

„Saro!“ Moji roditelji su se pojavili u dnevnoj sobi. Udoban prostor postao je još udobniji dok smo nas četvoro stajali u njemu. Najviše desetoro ljudi smo uspeali da ovde uguramo. „Učinilo nam se da čujemo tvoj glas!“

„Strina Liz!“ Sara ih je oboje zagrlila. „Čika Tome! Dobro došli!“

„Izgledaš divno“, mama je rekla, a primetila sam da su joj se oči zaustavile na Sarinom ožiljku. Srce mi je potonulo. Deo mene slutio je da ne vidi zaista koliko je zarastao, već da i dalje vidi sve one šavove. Uredne i čiste, ali takođe jezive i gnusne. Ja ih nisam videla uživo kao moji roditelji, već samo na slikama... ali bilo ih je baš mnogo. Brinula sam se da će mamu uvek progoniti. „Blistaš sjajem buduće mlade!“

Sara se osmehnula. „Samo sam došla da se pozdravim“, rekla je, a potom se okrenula ka mom tati. „I da ti kažem da je poljski ve-ce *potpuno* opremljen.“

„Toalet-papir?“, pitao je tata.

Ozbiljno je klimnula. „Naravno.“

Svi su se zakikotali. Još jedna od osobenosti Aneksa bila je to što nije bilo kupatila. U svim kućama na Farmi tuševi su bili napolju – božanstveno nakon dugog dana na plaži – ali naša koliba *uopšte* nije imala kupatila. Morali ste zaći utabanim puteljkom nekoliko metara u šumu, gde je visoka drvena konstrukcija čekala na samom kraju. Zadatak koji je usred noći bio naročito zastrašujuć.

„Pa!“ Šaljivo sam pljesnula rukama i počela da se povlačim ka komarniku. Htela sam da se mama opet nasmeje. „Kad smo već kod toga, izvinite me na trenutak...“

Sara nam je rekla da je za to veče isplanirano okupljanje kako bismo svima poželeli dobrodošlicu, ali, kada je otišla, iskopala sam jedan kruzer bicikl iz Aneksovog skladišta, napumpala gume i odvezla se u opušteno razgledanje. Dalje niz put nalazila se Koliba pokrivena drvenim oblogama boje rđe i sagrađena u obliku starog motela: kao slovo T, gde je svaka spavaća soba vodila na trem. Malo sam usporila kad sam videla da je nekoliko automobila nasumice bilo parkirano bočno od kuće, i dalje otvorenih gepeka, i da je nekoliko momaka sedelo oko ogromnog ložišta u prednjem dvorištu. Majklovi deveri.

Među njima sam spazila mladoženju na čijem je kolenu stajala konzerva piva dok je rukama potpomagao prepričavanje neke priče. Čak i izdaleka, bilo je nemoguće ne primetiti koliko je Majkl zgodan: građen kao kvorterbek sa bronzanom kožom, tamnom kosom koju je Sara stalno gladila prstima i glatkim južnjačkim naglaskom. On i moja rođaka upoznali su se na Tulejnu, ali Majkl je čitav život proveo u Nju Orleansu. Njegova porodica imala je kreolske korene, francuske i afričke pretke. Zakleti fan američkog fudbala, Majkl je sada radio u predstavnštvu Sejntsa.

I Majkl je mene primetio i podigao ruku da mi mahne, ali baš tada je neki momak izleteo kroz ulazna vrata Kolibe. „Zašto nema više leda